

цето на земята. ~~Петре~~, сине мой, ела приеми венета на прадедите си. Носи с  
достоинство името на Симеоновия син, свети цар Петра, последния носител на  
Преславския тевэл. ~~Брадакиндзатакиа~~ ~~Петар~~ ~~Кенкиа~~ ~~Петар~~ ~~Батикх~~. Увенчай  
с благополучен край започнатото от векове...

Всички погледи се обърнаха към Тодора, който се изчерви, след това побледня, и отново пламна. С приемането на новото име той щеше да продължи делото на Петър Делян, внука Самуилов, на Петър Бодин, внука на Косара, Самуиловата дъщеря...

Петър... Връзката между това ,което е било и това което ще бъде...  
царска

Един свещеник се яви с ~~кървава~~ багреница в ръце. Млад войвода ~~ни~~ носеше пурпурни обувки. Княз Белота поднесе върху кадиџна възглавничка златен венец. Като в сѣн Тодор се придвижи, приближи олтаря, остави да го облекат и обуйт, сведе глава пред треперящите ръце които дързаха искрящия венец над челото му. След това прие светото причастие, дарското миро и застана строг и величествен пред позлатената решетка на иконостаса.

След това се обърна към брата си и му подаде ръка.

- Това което двамата сме заедно поделени, пак заедно ще го свършим.

Радостни никове се разнесоа сред пламъка на  
свеците и гъстите облаци тимијанен дим:

- Да живее Петър цар на многая лета!...

Викът се предаде от уста на уста и в миг се разля сред огромната  
 тълпа, която се трупаше ~~в~~ край бреговете на Етъра:

- Да живее Петър ! Да живее цар Калопетър!

Дарят се появи на прага на църквата.

До него стоеше първият му помощник и ~~стари~~ съуправител.

Хиляди ръце се кръстосаха в нем трепет, сякаш искаха да досегнат  
невероятното видение, огромен вик разтърси въздуха и отекна хиляди пъти в  
огромните скали, издигнали на плещите си властелските домове. Някои падаха  
на колена, други хвърляха жини гугли и калпаци, някои плачеха, някои се  
прегръщаха...